

EULÀLIA ROVIRA **Deaden the deadened**

Castellano

Parece que la mirada cenital es la más poderosa porque desde allá arriba se controlan los suelos. Decimos tener los pies en la tierra como signo de estabilidad y cordura. Nos aferramos por gravedad a su superficie y bajo ella enterramos lo infranqueable, los infra-objetos: las minas, los muertos, el alcantarillado, las sociedades que ya fueron y los imaginarios del subsuelo. La resistencia a entrar en contacto con ese bajo-mundo es lo que nos lleva a construir un aparato de distanciamiento y prejuicio rastreable en la lingüística y la historia material de los suelos.

¿Qué pasa si dejamos de asociar el progreso al crecimiento, o el fracaso al tocar fondo? ¿Por qué no hablamos de “sobrecontratos” pero sí de sobreproducción? ¿Cómo es que la palabra “amortiguar” viene de muerte si lo que hace es parar el golpe? Sobre-sub, sobre-sub, sobre-sub. **Deaden the deadened** traspasa en vaivén la línea de tierra para desordenarla.

Eulàlia Rovira (Barcelona 1985), es licenciada en Bellas Artes y ha cursado el máster Art in Context en la UdK de Berlín. Su práctica resigue los cimientos que estructuran la rectitud occidental y cómo estos petrifican en los cuerpos y en el lenguaje. Recientemente, ha expuesto en Twin Gallery (Madrid), Capella de Sant Roc (Valls), Centro de Arte La Panera (Lleida), M|A|C (Mataró), Centro de Arte Maristany (Sant Cugat) o Sala Amadís de Injuve (Madrid). Desde el 2013 también trabaja en colaboración con el artista Adrian Schindler. Han expuesto en el Musée de Bibracte (Saint-Léger-sur-Beuvray, FR), Sala Muncunill (Terrassa), Homesession y Fireplace (Barcelona), y en exposiciones colectivas o screenings como Galerie Martin Janda (Viena), àngelsbarcelona, EtHall (Hospitalet), Turf Projects (Croydon, UK), Centro Cultural Montehermoso (Vitoria), ZKU - Center for Art and Urbanistics (Berlín) y la Escocesa (Barcelona). En 2018 fueron premiadas con la beca de artes visuales de la Fundación Güell.

EULÀLIA ROVIRA **Esmorteir l'esmorteït**

Catalán

Sembla que la mirada zenital és la més poderosa perquè des d'allà dalt es controlen els terres. Diem tenir els peus a terra com a signe d'estabilitat i seny. Ens aferrem per gravetat a la seva superfície i sota ella hi situem l'infranquejable, els infra-objectes: les mines, els morts, el clavegueram, les societats que ja foren i els imaginaris del subsol. La resistència a entrar en contacte amb aquest baix-món és la que ens porta a construir un aparell de distanciament i perjudici rastrejable en la lingüística i la història material dels sòls.

Què passa si deixem d'associar el progrés al creixement o el fracàs al tocar fons? Per què no parlem de “sobrecontractes” i en canvi sí de sobreproducció? Com és que la paraula “esmorteir” ve de mort si el que fa és parar el cop? Sobre-sub, sobre-sub, sobre-sub. **Esmorteir l'esmorteït** traspasa en vaivé la línia de terra per desordenar-la.

Eulàlia Rovira (Barcelona, 1985) és llicenciada en Belles Arts i ha cursat el màster Art in Context a la UdK de Berlín. La seva pràctica ressegueix els ciments que estructuren la rectitud occidental i com aquests petrifiquen en els cossos i en el llenguatge. Recentment, ha exposat a Twin Gallery (Madrid), Capella de Sant Roc (Valls), Centre d'Art La Panera (Lleida), M|A|C (Mataró), Centre d'Art Maristany (Sant Cugat) o Sala Amadís d'Injuve (Madrid). Des del 2013 també treballa en col·laboració amb l'artista Adrian Schindler. Han exposat al Musée de Bibracte (Saint-Léger-sur-Beuvray, FR), Sala Muncunill (Terrassa), Homesession i Fireplace (Barcelona), i en exposicions col·lectives o screenings com a Galerie Martin Janda (Viena), àngelsbarcelona, EtHall (l'Hospitalet), Turf Projects (Croydon, UK), Centre Cultural Montehermoso (Vitòria), ZKU - Center for Art and Urbanistics (Berlín) i La Escocesa (Barcelona). Al 2018 van ser premiades amb la beca d'arts visuals de la Fundació Güell.

EULÀLIA ROVIRA
Deaden the deadened

Inglés

It seems that the zenith gaze is the most powerful because from up there the ground is controlled. We say we have our feet on the ground as a sign of stability and sanity. We cling by gravity to the surface and under it we place the insurmountable, the infra-objects: the mines, the dead, the sewer, the societies that had already been and the imaginary of the underworld. The resistance to coming into contact with this lower-realm leads us to build an apparatus of distance and prejudice traceable in the linguistics and material history of soils.

What happens if we stop associating progress with growth and failure to bottoming out? Why don't we talk about "overcontracts" but about overproduction? Why does the word "deaden" come from death if it has to stop the blow? Over-sub, over-sub, over-sub. **Deaden the deadened** crosses back and forth the ground line to disarray it.

Eulàlia Rovira (Barcelona, 1985) has a degree in Fine Arts and a master's degree in Art in Context from the UdK-Berlin. Her practice follows the foundations that structure western rectitude and how they slowly petrify in bodies and language. She has recently exhibited at Twin Gallery (Madrid), Capella de Sant Roc (Valls), La Panera Art Center (Lleida), M|A|C (Mataró), Maristany Art Center (Sant Cugat) and Injuve's Sala Amadís (Madrid). Since 2013 she collaborates with the artist Adrian Schindler. Together they have exhibited at the Musée de Bibracte (Saint-Léger-sur-Beuvray, FR), Sala Muncunill (Terrassa), Homesession and Fireplace (Barcelona), and in group exhibitions or screenings such as Galerie Martin Janda (Vienna), àngelsbarcelona, EtHall (l'Hospitalet), Turf Projects (Croydon, UK), Montehermoso Cultural Center (Vitoria), ZKU - Center for Art and Urbanistics (Berlin) and La Escocesa (Barcelona). In 2018 they were awarded with the Fundació Güell Visual Arts Grant.